

staar paa § 27, det er alle de nye Indtægtslove, som ere under Behandling paa Rigsdagen. Alligevel kan det ikke siges, at den talmæssige Del af Finanslovforslaget er upaavirket af, hvad der staar paa § 27. Det opførte Underskud er 13,133,111 Kr., men det er ikke det rigtige Tal. Der er nemlig først optaget som Indtægt paa § 26 det Beløb af 3 Mill., som antages kontant at ville indgaa ved Salg af, som der staar, „indenlandske danske Statsobligationer i Henhold til særlig Lov”. Der foreligger imidlertid ikke nogen særlig Lov derom, men kun et Lovforslag, hvorfor dette lige saavel burde have været henført til § 27 som alle de andre Lovforslag, der foreligge for Rigsdagen, baade Indtægtslove og Udgiftslove, som ikke ere vedtagne endnu, men ere svævende, og altsaa ikke kunne opføres paa Finanslovens Indtægts- eller Udgiftsside. Denne Post er i Virkeligheden uden nogen Lovhjemmel; den hører til dem, som, under Forudsætning af at de vedtages i indeværende Samling, ville komme paa Tillægsbevillingsloven for 1912—13, naar denne ad Aare maatte fremkomme. — Derimod er der efter Praksis, som er godkendt i de senere Aar, ikke opført noget for de 69 Mill. Kr.s Veksellaan, som blive at udbetale i Løbet af Sommeren. Vi komme derved til det mærkelige Forhold, at der her er optaget som Indtægt 3 Mill. Kr., som man *haaber* at faa laant, hvis man faar en Lov, medens man intet nævner om de mange Millioner, som man *ved*, man kommer til at betale ifølge Vekselforpligtelse og i Henhold til Lov i Løbet af det nu tilstundende Finansaar.

Der er et andet Punkt, hvor man kan mærke, i hvilket uløseligt Forhold den under Forhandling værende Skatte-reform staar til Finanslovforslaget. Der er paa § 14 opført det sædvanlige Beløb, som Statskassens Tilskud til Kommunerne andrager, nemlig 1,500,000 Kr. Det vil altsaa sige, at Folketinget og den høje Regering foreslaa, at dette Statstilskud skal bevilges for Aaret fra den 1. April 1912. Men paa samme Tid foreligger der fra Regeringen et andet Lovforslag, som gaar ud paa, at fra samme Dag skal dette Tilskud ikke længere gives Kommunerne i det nuværende Omfang, men nedsættes til 300,000 Kr. om Aaret, fordi Statskassen har Brug for Resten af Beløbet til Opnaaelse af den tilsigtede Balance. Det forekommer nu mig, at hvis de 1,500,000 Kr. som Udgift blive vedtagne nu paa Finansloven, er man i Virke-

ligheden afskaaren fra at kunne stemme for det andet Forslag om de 300,000 Kr. fra den samme Regering. Men det vilde jo netop være det modsatte af, hvad Regeringen ønsker — Folketingets Ønsker kende vi i denne Sag endnu ikke. Jeg skal slet ikke udtale, at det er galt, som det er gjort — det kunde, som Forholdene i Dag ligge, ikke være gjort anderledes —, men det viser allerbedst, hvorledes Finansloven og de særlige Love støde sammen. Man burde oprindelig ikke have optaget det Forslag i Kommuneskatteloven, hvor det i Virkeligheden ikke har noget som helst at gøre, men have fremsat det sammen med de øvrige Indtægtslove i det andet Ting. Men da man ikke har gjort det, kommer Regeringen altsaa i Modsigelse med sig selv.

Jeg kan ikke skjule, at det forekommer mig, at denne Torso af en Finanslov, dette Overslag over Statens Udgifter og Indtægter i det kommende Aar, synes mig at svæve saa temmelig i Luften. En virkelig og rigtig Finanslov for 1912—13 vil ikke kunne tilvejebringes, før en Række Love ere vedtagne i denne Samling. Jeg kunde under disse Omstændigheder tænke mig, at den højtærede Finansminister vilde finde det ønskeligt, at Finansloven først senere blev vedtagen, med andre Ord, at Regeringen kunde ønske en midlertidig Finanslov for 1—2 Maaneder; thi hvis der nogen Sinde efter mit Skøn for en Finansminister — en Finansminister, der just ønsker et taaleligt udseende Budget — kunde være Anledning til at ønske en saadan Ud-sættelse, synes det mig at maatte være i nærværende Øjeblik. Der er imidlertid ikke nogen Antydning i saa Henseende fra den høje Regerings Side, og jeg forstaar det altsaa indtil videre saaledes, at den højtærede Finansminister virkelig ønsker Finansloven vedtagen inden den 1. April uden Fuldstændiggørelse.

Under disse Omstændigheder vil jeg særlig i Aar atter rejse den gamle Klage over, at der gives Landstinget en saa kort Tid til at behandle Finansloven. Det er en Klage, som sidste Gang i Fjor blev rettet til . . . ja, til den høje Regering af Ordføreren for Regeringens eget Parti her i Salen. Under sædvanlige Forhold have vi, om end under megen Travlhed, naaet i de Dage, der vare levnede os dertil, at blive færdige, saaledes at en midlertidig Finanslov viste sig ikke at være nødvendig, og det ville vi ogsaa gøre et Forsøg paa ved denne Lejlighed, naar Regeringen ikke ønsker noget andet. Men der er den særlige Omstændighed i Aar, at efter